RICK RIORDAN

PERCY JACKSON

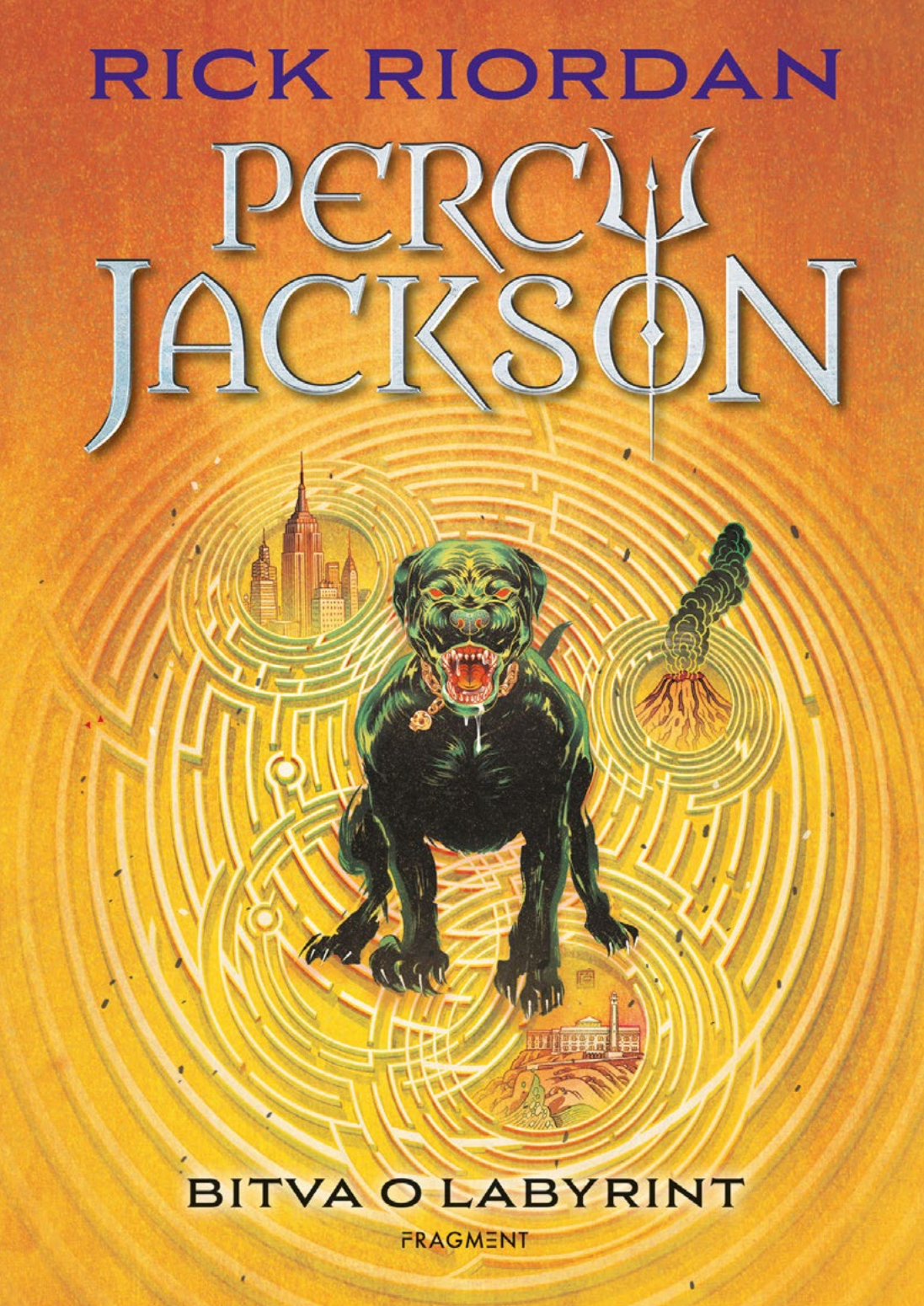

BITVA O LABYRINT

FRAGMENT

Percy Jackson
Bitva o labyrint

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rick Riordan

Percy Jackson – Bitva o labyrint – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PERCY JACKSON

BITVA O LABYRINT

Copyright © 2008 by Rick Riordan
Translation © PhDr. Dana Chodilová, 2011
From PERCY JACKSON AND THE OLYMPIANS:
THE BATTLE OF THE LABYRINTH.
Jacket Illustration by Victo Ngai.
Copyright © 2023 by Buena Vista Books, Inc.
Reprinted by permission of Disney • Hyperion Books.
All rights reserved.

ISBN 978-80-253-1207-0 (1. vydání, 2011)
ISBN tištěné verze **978-80-253-6356-0** (2. vydání, 2023)
ISBN e-knihy 978-80-253-6457-4 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6458-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6456-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

PERCY JACKSON

BITVA O LABYRINT

Napsal Rick Riordan

FRAGMENT

Věnováno Becky,
která mě vždycky provede bludištěm.

Obsah

1. Zápolím s týmem roztleskávaček 9
2. Podsvětí mi volá na účet volaného 26
3. Hrajeme na honěnou se štíry 52
4. Annabeth porušuje pravidla 71
5. Nico kupuje mrtvým happy meal 90
6. Potkáváme boha dvou tváří 103
7. Tyson vede útěk z věznice 117
8. Navštívíme ranč ďábelského chlapíka 131
9. Kydám tuny hnoje 158
10. Hrajeme soutěžní hru o život 172
11. Rozžhavím se do běla 195
12. Beru si prázdniny na neurčito 214
13. Najímáme si nového průvodce 233
14. Bratr se mnou bojuje na život a na smrt 257
15. Krademe obnošená křídla 276
16. Otvírám víko rakve 296
17. Ztracený bůh promluví 313
18. Grover vyvolá masový úprk 325
19. Rada starších je nerada 343
20. Narozeninová oslava nabere nečekaný obrat 353

První kapitola

ZÁPOLÍM S TÝMEM ROZTLESKÁVAČEK

To poslední, co by mi chybělo o letních prázdninách, bylo vyhodit do vzduchu další školu. Jenže pak nastalo to pondělní ráno prvního červnového týdne a já seděl v mámině autě před Goodeovou střední školou na Východní 81. ulici.

Byl to jeden z těch mohutných paláců z hnědého kamene u East River. Parkovala před ním spousta BMW a lincolnů. Hleděl jsem na zdobený klenutý vchod a uvažoval, jak dlouho bude trvat, než mě odtud vyhodí.

„Klídek," domlouvala mi máma, ale moc klidně to neznělo. „Je to jenom úvodní uvítání a exkurze. A pamatuj, miláčku, je to Paulova škola. Tak se snaž, abys… no, však víš."

„Abych ji nezničil?"

„Ano."

Před školou stál mámin přítel Paul Blofis a vítal budoucí žáky, kteří k němu stoupali po schodech. Měl prošedivělé vlasy, džíny a koženou bundu a připomínal mi nějakého herce z telky, ale byl to jen učitel angličtiny.

Podařilo se mu přesvědčit Goodeovu střední, aby mě přijala do devítky, přestože mě zatím vykopli odevšad, kam jsem kdy chodil. Snažil jsem se ho varovat, že to není nejrozumnější, ale neposlechl mě.

Podíval jsem se na mámu. „Neřeklas mu, jak to se mnou doopravdy je, že ne?“

Nervózně zabubnovala prsty o volant. Byla oblečená na přijímací pohovor, vzala si své nejlepší modré šaty a boty na podpatku.

„Říkala jsem si, že s tím radši počkáme,“ přiznala.

„Ať ho nevyplašíme.“

„Já vím, že ta exkurze dopadne dobře, Percy. Je to jenom jedno dopoledne.“

„Paráda,“ zamumlal jsem. „Dostanu padáka, ještě než začne školní rok.“

„Nekoukej na to tak černě. Zítra už jedeš do tábora! A po prohlídce máš to rande –“

„To není rande!“ ohradil jsem se. „Proboha, mami, je to jenom Annabeth.“

„Jede za tebou až z tábora.“

„Jo, to jo.“

„A jdete do kina.“

„Jasně.“

„Jenom sami dva.“

„Mami!“

Zvedla ruce, jako že se vzdává, ale poznal jsem, že jí cukají koutky. „Měl bys už jít dovnitř, miláčku. Uvidíme se večer.“

Zrovna jsem se chystal vylézt z auta, když jsem se po-

díval na schody ke škole. Paul Blofis tam právě vítal holku s kudrnatými nazrzlými vlasy. Měla na sobě kaštanově hnědé tričko a obnošené džíny, pomalované fixem. Když se obrátila a uviděl jsem její obličej, chlupy na rukách se mi zježily.

„Percy?“ zeptala se máma. „Co se děje?“

„N-nic,“ vykoktal jsem. „Má ta škola nějaký boční vchod?“

„Vpravo za rohem. Proč?“

„Tak zatím.“

Máma se chystala ještě něco říct, ale vylezl jsem z auta a rozběhl se. Doufal jsem, že si mě ta zrzka nevšimne.

Co *ta* tady dělá? Ani *já* přece nemůžu mít tak velkou smůlu.

No jasně. Brzo jsem zjistil, že můžu, a ještě mnohem větší.

Proplížit se na prohlídku tajně mi moc nevyšlo. U bočního vchodu stály dvě roztleskávačky v červenobílých kostýmech a číhaly tam na nováčky.

„Ahoj!“ usmívaly se. Myslím, že to bylo poprvé a naposled, kdy se ke mně nějaké roztleskávačky chovaly tak mile. Jedna měla blond vlasy a ledově modré oči. Ta druhá byla černoška s tmavými kudrnatými vlasy jako Medúza (a věřte mi, že vím, o čem mluvím). Obě měly na kostýmech vyšité jméno, ale kvůli mé dyslexii mi to ležaté písmo připadalo jenom jako nesmyslně pokroucené špagety.

„Vítej na Goodeově škole,“ zazpívala ta blonďatá. „Bude se ti tu *moc* líbit.“

Ale jak si mě tak měřila odshora dolů, tvářila se spíš jako: *Pfff, co je tohle za chudinku?*

Druhá holka ke mně popošla tak blízko, až jsem se cítil nesvůj. Hleděl jsem na výšivku na její uniformě a rozluštil jsem *Kelli*. Voněla po růžích a ještě po něčem, co jsem si pamatoval z lekcí jezdectví v táboře – byli tak cítit čerstvě vykoupaní koně. Dost divná vůně na roztleskávačku. Ale kdo ví, třeba měla doma poníka. Každopádně stála tak blízko, až mi připadalo, že mě chce srazit ze schodů. „Jak se jmenuješ, zajdo?"

„Zajdo?"

„Zájemce o studium."

„Ehm, Percy."

Holky se po sobě podívaly.

„Á, Percy Jackson," pokývala ta blonďatá. „Na tebe jsme čekaly."

Při tom mi přejel po zádech mráz jako hrom. Holky blokovaly vchod a šklebily se, ale nebylo to přátelsky. Ruka mi sama od sebe zajela ke kapse, kde nosím své vražedné pero Anaklusmos.

Pak se z budovy ozval hlas: „Percy?" Byl to Paul Blofis, mluvil odněkud z chodby. Ještě nikdy jsem ho neslyšel tak rád jako teď.

Roztleskávačky couvly. Protlačil jsem se kolem nich tak nedočkavě, že jsem náhodou šťouchl Kelli kolenem do stehna.

Cink.

Její noha zazněla dutě a kovově, jako bych narazil do stožáru.

„Jau," zamumlala. „Dávej pozor, *zajdo*."

Koukl jsem se dolů, ale ta noha vypadala úplně normálně a já byl moc mimo, než abych se vyptával. Vrazil jsem do chodby a roztleskávačky se za mnou rozřehtaly.

„Tady jsi!" spustil na mě Paul. „Vítej na Goodeově škole!"

„Ahoj, Paule – ehm, pane Blofisi." Ohlédl jsem se, ale ty divné roztleskávačky zmizely.

„Percy, ty vypadáš, jako bys zrovna viděl ducha."

„Jo, já –"

Paul mě poplácal po zádech. „Poslyš, já vím, že jsi nervózní, ale nedělej si starosti. Máme tu spoustu dětí s poruchami pozornosti a dyslexií. Učitelé si s tím umějí poradit."

Málem jsem se rozesmál. Kéž by mě trápily jenom poruchy pozornosti a dyslexie. Jasně, věděl jsem, že se mi Paul snaží pomoct, ale kdybych mu vysvětlil, jak to se mnou doopravdy je, buď by mě měl za blázna, nebo by se vyděsil a utekl.

Tak například ty roztleskávačky. Měl jsem kvůli nim jakési zlé tušení…

Pak jsem se podíval do chodby a vzpomněl jsem si, že mám ještě další problém. Ta zrzavá holka, kterou jsem viděl na schodech vpředu, právě procházela hlavním vchodem.

Nevšímej si mě, modlil jsem se.

Všimla si mě. Vykulila oči.

„Kde je to uvítání?" zeptal jsem se Paula.

„V tělocvičně. Tudy. Ale –"

„Tak ahoj."

„Percy?" zavolal za mnou, ale já už se rozběhl.

Myslel jsem, že jsem jí zmizel.

Do tělocvičny mířila spousta lidí a brzo jsem byl jenom jeden ze tří set čtrnáctiletých, namačkaných za mantinely. Pochodová kapela vyhrávala nějakou oslavnou píseň, znělo to, jako by někdo kovovou baseballovou pálkou mlátil do pytle koček. Vpředu postávali starší kluci a holky, asi členové studentské rady, předváděli se v uniformách Goodeovy školy a tvářili se jako *Páni, to jsme ale super*. Kolem procházeli učitelé, usmívali se a potřásali si rukama se studenty. Stěny tělocvičny byly polepené velikými červenobílými transparenty s nápisy VÍTÁME BUDOUCÍ NOVÁČKY, NA GOODEOVĚ ŠKOLE JE FAJN, JSME JEDNA VELKÁ RODINA a s hromadou podobně nadšených hlášek, až se mi z toho obracel žaludek.

Nikdo z nováčků se netvářil nadšeně. Podle mě je otrava chodit na úvodní uvítání v červnu, když škola začíná až v září. Ale na Goodeově škole platí: „Připravujeme se na úspěch s předstihem!" Tak to aspoň psali v propagačním letáku.

Kapela zmlkla. K mikrofonu přistoupil chlápek v proužkovaném obleku a něco spustil, ale v tělocvičně se zvuk tak odrážel, že jsem netušil, co říká. Znělo to, jako by kloktal.

Někdo mě popadl za rameno. „Co ty tady děláš?"

Byla to ona, moje zrzavá noční můra.

„Rachel Elizabeth Dareová," vypravil jsem ze sebe.

Brada jí poklesla, jako by nechtěla věřit, že jsem si zapamatoval její jméno. „A ty jsi Percy Bůhvíkdo. V tom prosinci, když ses mě snažil *zabít*, ses mi představil jenom křestním jménem."

„Podívej, já nechtěl – já nebyl – Co *ty* tady děláš?"

„Asi to samé, co ty. Úvodní exkurze."

„Ty žiješ v New Yorku?"

„Snad sis nemyslel, že žiju v Hooverově přehradě?"

To mi nikdy nedošlo. Vždycky, když jsem na ni myslel (ale *netvrdím*, že jsem na ni *myslel*; prostě jsem si na ni jenom občas vzpomněl, jasné?), bral jsem to tak, že bydlí někde u přehrady, protože jsem se tam s ní potkal. Strávili jsme spolu možná deset minut, ohnal jsem se po ní mečem, ona mi zachránila život a já utekl před bandou nadpřirozených vražedných mašin. Znáš to, typické náhodné setkání.

Nějaký kluk za námi zašeptal: „Hej, držte huby. Mluví roztleskávačky!"

„Ahoj, chlapci a děvčata!" zavrkal do mikrofonu dívčí hlas. Byla to ta blondýna, se kterou jsem se setkal u vchodu. „Jmenuju se Tammi a tadyhle to je Kelli." Kelli udělala hvězdu.

Rachel vedle mě vyjekla, jako by ji někdo bodl špendlíkem. Pár lidí se po ní ohlédlo a zahihňalo se, ale Rachel jen zděšeně hleděla na roztleskávačky. Tammi si toho výkřiku zřejmě nevšimla. Začala vykládat, do čeho všeho úžasného se můžeme zapojit první rok ve škole.

„Utíkej," vyhrkla Rachel. „Dělej."

„Proč?"

To mi nevysvětlila. Tlačila se ke kraji mantinelů, i když se učitelé mračili a nováčci remcali, že jim šlape na nohy.

Váhal jsem. Tammi zrovna vysvětlovala, že se máme rozdělit do skupinek a projít si školu. Kelli zachytila můj pohled a věnovala mi pobavený úsměv, jako by čekala, co udělám. Nevypadalo by dobře, kdybych teď vyrazil pryč. Mezi ostatními učiteli tam stál Paul Blofis. Divil by se, co se děje.

Pak jsem pomyslel na Rachel Elizabeth Dareovou a na tu zvláštní schopnost, kterou projevila loni v zimě na Hooverově přehradě. Viděla skupinu hlídačů, kteří nebyli hlídači, a dokonce ani lidé. Srdce se mi rozbušilo, sebral jsem se a vyrazil za ní z tělocvičny.

Našel jsem ji ve zkušebně kapely. Schovávala se za velkým bubnem v oddílu pro bicí.

„Sem!“ zavolala na mě. „A drž hlavu dole!“

Připadalo mi dost uhozené schovávat se za hromadou bubnů, ale přikrčil jsem se vedle ní.

„Šly za tebou?“ vyzvídala Rachel.

„Myslíš ty roztleskávačky?“

Nervózně přikývla.

„Myslím, že ne,“ odpověděl jsem. „Co jsou zač? Cos viděla?“

Zelené oči jí svítily strachem. Pihy na jejím obličeji mi připomínaly souhvězdí. Na hnědém tričku měla nápis KATEDRA UMĚNÍ HARVARD. „To… to bys mi nevěřil.“

„Ale jo, věřil," ujistil jsem ji. „Já vím, že vidíš skrz mlhu."

„Skrz co?"

„Mlhu. To… no, je to jako závoj, zakrývá, jaké jsou věci doopravdy. Někteří smrtelníci přes ni vidí sami od sebe. Jako ty."

Opatrně si mě prohlížela. „Tos už udělal tam na přehradě. Řekl jsi, že jsem smrtelník. Jako bys ty sám nebyl."

Nejradši bych nakopl některý z bubnů. Co mě to popadlo? To jí nikdy nedokážu vysvětlit. Neměl bych to ani zkoušet.

„Pověz mi to," loudila. „Ty víš, co to znamená, všechny ty hrůzy, co vidím?"

„Podívej se, tohle bude znít divně. Víš něco o řeckých bájích?"

„Jako… o Mínótaurovi a hydře?"

„Jo, jenom neříkej přede mnou ta jména nahlas, jasný?"

„A Lítice," dostávala se do varu. „A sirény a –"

„Jasně!" Rozhlédl jsem se po zkušebně. Čekal jsem, že po těch Racheliných řečech vyskočí ze stěn spousta krvežíznivých potvor, ale byli jsme pořád sami. Z chodby jsem slyšel davy kluků a holek, jak vycházejí z tělocvičny. Začínaly skupinové prohlídky. Moc času na řeči jsme neměli.

„Všechny ty nestvůry," vyhrkl jsem, „všichni ti řečtí bohové – ti vážně existují."

„Já to věděla!"

Přivítal bych, kdyby mi nevěřila, ale Rachel se tvářila, jako bych zrovna potvrdil její nejhorší podezření.

„Ty nevíš, jak je to hrozné," povzdychla si. „Spoustu let jsem si myslela, že šílím. Nemohla jsem to nikomu

říct. Nemohla jsem –“ Přimhouřila oči. „Počkat. Kdo jsi? Myslím *doopravdy*?“

„Já nejsem nestvůra.“

„No, to vím. *Viděla* bych, kdybys byl. Vypadáš jako… že jsi to, co jsi. Ale člověk nejsi, že ne?“

Polkl jsem. Tři roky jsem si zvykal na to, kdo jsem, ale nikdy jsem o tom s normálním smrtelníkem nemluvil – teda kromě mámy, jenže ta to o mně věděla už předtím. Nevím proč, ale rozhoupal jsem se a odpověděl.

„Jsem polokrevný,“ přiznal jsem. „Jsem napůl člověk.“

„A napůl co?“

Právě v tu chvíli vrazily do zkušebny Tammi a Kelli. Dveře se za nimi zabouchly.

„Tady jsi, Percy Jacksone,“ zavrčela Tammi. „Je načase tě uvítat na naší škole.“

„Ty jsou odporné!“ zasípala Rachel.

Tammi a Kelli měly pořád červenobílé kostýmy roztleskávaček a v rukách bambule s třásněmi.

„Jak vypadají doopravdy?“ chtěl jsem vědět, ale Rachel byla moc rozrušená na to, aby odpověděla.

„Ale jdi, na tu zapomeň.“ Tammi mi věnovala zářivý úsměv a vykročila k nám. Kelli se držela u dveří a blokovala nám východ.

Chytily nás do pasti. Věděl jsem, že se budeme muset probojovat ven, ale Tammi se usmívala tak kouzelně, že jsem se nemohl soustředit. Měla nádherné modré oči a vlasy se jí tak pěkně kroutily po ramenou…

„Percy," varovala mě Rachel.

Zahuhňal jsem něco fakt inteligentního jako: „Uffff?"

Tammi se blížila. Napřáhla k nám bambule.

„Percy!" Hlas Rachel přicházel jakoby z hrozné dálky. „Prober se!"

Stálo mě to veškerou sílu vůle, ale vytáhl jsem z kapsy pero a otevřel ho. Anaklusmos vyrostl do podoby metrového bronzového meče a čepel mu zazářila slabým zlatým světlem. Tammi se už neusmívala, ale pohrdavě se šklebila.

„Ale jdi," namítla. „Tohle nepotřebuješ. Co takhle radši pusu?"

Voněla po růžích a po čisté zvířecí kůži – byl to divný, ale zvláštním způsobem omamný pach.

Rachel mě pořádně štípla do ruky. „Percy, ona tě chce kousnout! Podívej se na ni!"

„Jenom žárlí." Tammi se ohlédla na Kelli. „Smím, má paní?"

Kelli pořád blokovala dveře a lačně si olizovala rty. „Jen do toho, Tammi. Vedeš si dobře."

Tammi popošla o další krok dopředu, ale já jí opřel hrot meče o prsa. „Zpátky."

Zaprskala. „Nováček," zahučela znechuceně. „Tohle je *naše* škola, polokrevný. Živíme se tu, kým chceme!"

Pak se začala měnit. Z tváře a z paží jí vyprchala krev. Kůži měla najednou bílou jako křída, oči celé červené. Tesáky se jí protáhly do špičky.

„Upír!" vyjekl jsem. Pak jsem si všiml jejích nohou. Pod sukní roztleskávačky měla levou nohu hnědou

a chlupatou a na konci bylo oslí kopyto. Pravá noha vypadala jako lidská, ale z bronzu. „Fuj, upír s –“

„O nohách nemluv!“ vyštěkla Tammi. „Není slušné se jim posmívat!“

Popošla na těch zvláštních nohách dopředu. Vypadala dost prapodivně, zvlášť s těmi bambulemi, ale do smíchu mi nebylo – tváří v tvář rudým očím a ostrým tesákům.

„Upír, říkáš?“ zasmála se Kelli. „Ta pitomá legenda vychází z *nás*, ty troubo. Jsme empúsy, služebnice Hekaté.“

„Hmmm.“ Tammi ke mně přikulhala ještě blíž. „Temná magie nás stvořila ze zvířete, bronzu a démona! Živíme se krví mladých mužů. A teď pojď, dej mi tu pusu!“

Obnažila tesáky. Byl jsem tak ochromený, že jsem se nemohl pohnout, ale Rachel hodila empúse na hlavu malý bubínek.

Démonka zasyčela a odrazila ho. Odkutálel se uličkou mezi stojany na noty, pružiny zarachotily o kůži. Rachel hodila po démonce xylofon, ale ta odrazila i ten.

„Děvčata obyčejně nezabíjím,“ zavrčela Tammi. „Ale u tebe, smrtelnice, udělám výjimku. Máš trochu *moc* dobrý zrak!“

Vrhla se na Rachel.

„Ne!“ Máchl jsem Anaklusmem. Tammi se zkusila čepeli vyhnout, ale proťal jsem jí uniformu roztleskávačky. Příšerně zakvílela, explodovala na prach a ten se snesl přímo na Rachel.

Rachel se rozkašlala. Vypadala, jako by jí někdo vysypal na hlavu pytel mouky. „Tfuj!“

„To nestvůry dělají,“ vysvětlil jsem. „Pardon.“

„Tys mi zabil učednici!“ zařvala Kelli. „Potřebuješ lekci školního ducha, polokrevný!“

A i ona se začala měnit. Vlasy jako dráty se rozhořely mihotavými plameny. Oči jí zrudly. Vyrostly jí tesáky. Skočila k nám, mosazná noha a kopyto zaklapaly na podlaze zkušebny.

„Jsem vedoucí empúsa,“ zavrčela. „Žádný hrdina mě nepřemohl už tisíc let.“

„Jo?“ protáhl jsem. „Tak to už máš odslouženo!“

Kelli byla mnohem rychlejší než Tammi. Mé první ráně se vyhnula, odkulila se do sekce žesťů a srazila přitom řadu trombonů, až to mocně zadunělo. Rachel se jí klidila z cesty. Vrhl jsem se mezi ni a empúsu. Kelli kolem nás kroužila a hleděla střídavě na mě a na meč.

„Taková roztomilá čepel,“ zacvrlikala. „To je ale ostuda, že stojí mezi námi.“

Postava se jí měnila – chvíli byla démon, chvíli rozkošná roztleskávačka. Snažil jsem se soustředit, ale vážně mě to rozptylovalo.

„Chudáčku malý,“ uchichtla se Kelli. „Ty nemáš tušení, co se děje, viď? Ten tvůj milý tábor bude brzo v plamenech, tvoji kamarádi se stanou otroky Pána času a ty s tím nic nenaděláš. Bylo by milosrdné skončit to s tebou hned teď, aby ses na to nemusel dívat.“

Z chodby jsem slyšel hlasy. Blížila se k nám skupina na prohlídku. Nějaký člověk vykládal něco o zamykání skříněk.

Empúse se rozsvítily oči. „Výborně! Budeme mít společnost!“

Zvedla tubu a hodila ji po mně. Rachel a já jsme se přikrčili. Tuba nám prosvištěla nad hlavami, rozrazila okno a prolétla ven.

Hlasy v chodbě utichly.

„Percy!“ houkla Kelli, jako by byla vyděšená. „Proč jsi to udělal?“

To mě tak překvapilo, že jsem se nezmohl na slovo. Kelli popadla stojan na noty a smetla řadu klarinetů a fléten. Židle a nástroje se zřítily na zem.

„Nech toho!“ vyjekl jsem.

Lidé se teď hnali chodbou směrem k nám.

„Je čas uvítat naše hosty!“ Kelli obnažila tesáky a rozběhla se ke dveřím. Vyrazil jsem za ní s mečem. Musel jsem ji zastavit, aby neublížila smrtelníkům.

„Percy, nedělej to!“ křikla Rachel. Ale mně nedošlo, co má Kelli za lubem, dokud nebylo pozdě.

Kelli rozrazila dveře. Paul Blofis a skupina nováčků v hrůze couvli. Napřáhl jsem meč.

V poslední vteřině se ke mně empúsa obrátila a přikrčila se jako oběť. „Ne, prosím, ne!“ vyrazila ze sebe. Nedokázal jsem čepel zastavit. Byla už v pohybu.

Těsně předtím, než se jí dotkl božský bronz, vzplála Kelli plamenem jako Molotovův koktejl. Oheň se rozprskl po všem. Nikdy předtím jsem žádnou nestvůru neviděl tohle udělat, ale neměl jsem čas se tomu divit. Couvl jsem do zkušebny, dveře zachvátily plameny.

„Percy?“ Paul Blofis na mě zíral přes oheň a vypadal úplně omráčený. „Cos to provedl?“

Kluci a holky zaječeli a rozutekli se po chodbě. Spustila se požární siréna. Rozprašovače na stropě zasyčely a ožily.

V tom zmatku mě Rachel zatahala za rukáv. „Musíš odsud vypadnout!“

Měla pravdu. Škola hořela a zodpovídat se z toho budu já. Smrtelníci mlhu neprohlédnou. Bude to vypadat, že jsem zrovna před skupinou svědků napadl bezmocnou roztleskávačku. Nedalo se jim to nijak vysvětlit. Obrátil jsem se k Paulovi zády a vyrazil k rozbitému oknu zkušebny.

Vyřítil jsem se z boční uličky na Východní 81. ulici a vrazil přímo do Annabeth.

„Páni, tos skončil brzo!“ Zasmála se a popadla mě za ramena, abych se nezřítil na zem. „Koukej, kam se ženeš, chaluhový mozečku.“

Ta nálada jí vydržela zlomek vteřiny a všechno bylo fajn. Měla na sobě džíny, oranžové táborové triko a náhrdelník z hliněných korálků. Světlé vlasy si stáhla do ohonu. Šedé oči jí jiskřily. Vypadala, že se těší do kina, že si společně užijeme bezva odpoledne.

Pak z uličky vyrazila Rachel Elizabeth Dareová, ještě celá od prachu nestvůry, a zaječela: „Percy, počkej!“

Annabetin úsměv se rozplynul. Hleděla na Rachel, pak na školu. Vypadalo to, že si teprve teď všimla černého kouře a spuštěných požárních sirén.

Zamračila se na mě. „Cos to provedl tentokrát? A kdo je tohle?“

„Ehm, Rachel – to je Annabeth. Annabeth – to je Rachel. Ona je, no, kamarádka. Myslím."

Nevěděl jsem, co o Rachel říct jiného. Jistě, skoro jsem ji neznal, ale když už nám šlo společně dvakrát o krk, nemohl jsem tvrdit, že je pro mě nikdo.

„Ahoj," ozvala se Rachel. Pak se obrátila ke mně. „Máš *pořádný* malér. A ještě jsi mi to nevysvětlil!"

Na ulici F. D. Roosevelta zakvílely policejní sirény.

„Percy," prohlásila Annabeth mrazivě, „musíme pryč."

„Já se chci dozvědět víc o polokrevných," nedala se odbýt Rachel. „A o nestvůrách. A ty věci o bozích." Popadla mě za ruku, vylovila fix a napsala mi na ni telefonní číslo. „Zavoláš mi a vysvětlíš mi to, ano? Dlužíš mi to. A teď padej."

„Ale –"

„Já si něco vymyslím," slíbila Rachel. „Řeknu, žes za to nemohl. Jenom běž!"

Rozběhla se zpátky ke škole a nechala mě s Annabeth stát na ulici.

Annabeth na mě vteřinku hleděla. Pak se obrátila a vyrazila.

„Hej!" Rozběhl jsem se za ní. „Byly tam dvě empúsy," snažil jsem se jí to vysvětlit. „Byly to roztleskávačky, víš, a říkaly, že tábor shoří a –"

„Tys vykládal smrtelné holce o polokrevných?"

„Ona prohlédne mlhu. Viděla ty nestvůry dřív než já."

„Takže jsi jí řekl pravdu."

„Ona mě zná už z Hooverovy přehrady, a proto –"

„Vy už jste se *setkali*?"

„Ehm, loni v zimě. Ale vážně, já ji sotva znám."

„Je docela hezká."

„To – to mě ani nenapadlo."

Annabeth se dál hrnula k York Avenue.

„S tou školou to vyřídím," sliboval jsem, abych změnil téma. „Fakt, dopadne to dobře."

Annabeth se na mě ani nepodívala. „Myslím, že naše odpoledne je v háji. Musíme odsud vypadnout, když po tobě teď bude pátrat policie."

Z Goodeovy střední školy za námi stoupal kouř. Připadalo mi, že v tom temném sloupu popela vidím tvář – démonku s rudýma očima, jak se mi vysmívá.

Ten tvůj milý tábor bude v plamenech, prohlásila Kelli. *Tvoji kamarádi se stanou otroky Pána času*.

„Máš pravdu," kývl jsem na Annabeth a srdce mi bušilo. „Musíme do Tábora polokrevných. A to *hned*."

Druhá kapitola

PODSVĚTÍ MI VOLÁ NA ÚČET VOLANÉHO

Není lepší konec dokonalého dopoledne než dlouhá cesta taxíkem s naštvanou holkou.

Pokoušel jsem se s Annabeth domluvit, ale tvářila se, jako bych jí zrovna zmlátil babičku. Podařilo se mi z ní dostat jenom to, že má za sebou jaro v San Francisku plné nestvůr. Od Vánoc se vrátila do tábora dvakrát, ale neřekla mi proč (což mě docela vytočilo, protože mi ani nedala vědět, že je v New Yorku). A nevěděla nic o tom, kde je Nico di Angelo (dlouhá historie).

„Víš něco o Lukovi?" vyptával jsem se.

Zavrtěla hlavou. Věděl jsem, že je to pro ni choulostivé téma. Annabeth odjakživa zbožňovala Luka, bývalého hlavního instruktora Hermova srubu, který nás zradil a přidal se ke zlému vládci Titánů Kronovi. Nepřiznala by to, ale já věděl, že ho má pořád ráda. Když jsme v zimě s Lukem bojovali na hoře Tamalpais, nějak se mu povedlo přežít pád z patnáctimetrového útesu. Pokud jsem věděl, plavil se teď na své výletní lodi plné nestvůr, zatímco se jeho pán Kronos, rozsekaný na kous-

ky, dával dohromady ve zlatém sarkofágu a čekal na svůj čas, až bude mít dost síly postavit se olympským bohům. Mezi námi polobohy tomu říkáme „problém“.

„Horu Tamalpais pořád ovládají nestvůry,“ povzdechla si Annabeth. „Neodvážila jsem se k ní přiblížit, ale Luke tam myslím není. Kdyby ano, asi bych to věděla.“

To mě moc nepovzbudilo. „A co Grover?“

„Ten je v táboře,“ odpověděla. „Dneska se s ním uvidíme.“

„Povedlo se mu to? Myslím pátrání po Panovi?“

Annabeth si pohladila korálkový náhrdelník, jak to dělávala, když měla starosti.

„Uvidíš,“ zamumlala. Ale nevysvětlila mi to.

Zatímco jsme se probíjeli Brooklynem, půjčil jsem si Annabetin telefon a zavolal jsem mámě. Polokrevní se mobilům vyhýbají, jak to jen jde, protože šířit náš hlas je jako vysílat nestvůrám signál: *Tady jsem! Laskavě si mě sežerte!* Ale usoudil jsem, že tenhle hovor je důležitý. Nechal jsem doma v hlasové schránce vzkaz, zkusil jsem vysvětlit, co se stalo ve škole. Asi se mi to moc nepovedlo. Řekl jsem mámě, že jsem v pořádku, že si nemá dělat starosti, ale že zůstanu v táboře, dokud se všechno neuklidní. Poprosil jsem ji, aby vyřídila Paulu Blofisovi, že se omlouvám.

Pak jsme jeli mlčky. Město mizelo, nakonec jsme sjeli z dálnice a hnali se krajinou severního Long Islandu kolem sadů a vinařství a stánků s čerstvým ovocem a zeleninou.

Díval jsem se na telefonní číslo, které mi Rachel Eli-

zabeth Dareová načmárala na ruku. Věděl jsem, že je to šílenost, ale lákalo mě zavolat jí. Možná by mi pomohla pochopit, o čem mluvila ta empúsa – o táboře v plamenech a o uvězněných kamarádech. A proč Kelli vybuchla v plamenech?

Věděl jsem, že nestvůry nikdy úplně neumírají. Jednou – možná za pár týdnů, měsíců nebo roků – se Kelli znovu vytvoří z prapůvodní hrůzy, která vře v podsvětí. Ale stejně, nestvůry se nenechávají zničit tak snadno. Pokud byla vážně *zničená*.

Taxi sjelo ze silnice 25A. Mířili jsme mezi lesy podél severního pobřeží, dokud se nám po levici neobjevil nízký hřeben kopců. Annabeth řekla řidiči, aby zastavil na farmářské cestě 3.141 u úpatí Vrchu polokrevných.

Řidič se zamračil. „Tadyhle nic není, slečinko. Fakt tu chcete vystoupit?"

„Ano, prosím." Annabeth mu podala svazek peněz smrtelníků a řidič usoudil, že se dál dohadovat nebude.

Vydali jsme se s Annabeth na vrchol kopce. Podřimoval tam mladý hlídací drak, stočený kolem borovice, ale když jsme se přiblížili, zvedl zrzavou hlavu a nechal se od Annabeth podrbat pod bradou. Z nozder se mu vyvalila pára jako z čajové konvice, nadšeně zašilhal.

„Ahoj, Peleusi," pozdravila ho Annabeth. „Všechno v pořádku?"

Když jsem toho draka viděl naposled, měl sotva dva metry. Teď byl nejmíň dvakrát takový a silný stejně jako ten strom. Nad hlavou, na nejnižší větvi borovice se mu lesklo zlaté rouno a jeho kouzlo chránilo hranice tábora

před narušením. Drak vypadal klidně, jako že je všechno v pořádku. Tábor polokrevných pod námi působil mírumilovně – zelené louky, les, zářivě bílé řecké stavby. Mezi jahodovými plantážemi hrdě trůnilo čtyřpatrové stavení, kterému jsme říkali hlavní budova. Na severu se za pobřežím leskl ve slunečním světle záliv u Long Islandu.

A přesto… bylo něco špatně. Ve vzduchu se vznášelo napětí, jako by samotný kopec zadržoval dech a čekal, že se stane něco zlého.

Sešli jsme do údolí a našli letní sezonu v plném proudu. Většina táborníků dorazila minulý pátek, takže jsem si hned od začátku připadal mimo. Satyrové hráli na píšťaly na jahodových polích a kouzlem nutili plody růst. Táborníci měli hodinu létání na koních, vznášeli se na pegasech nad lesem. Z kováren stoupal kouř, duněla kladiva a kluci a holky si v rámci lekce uměleckých řemesel vyráběli zbraně. Týmy Athény a Démétér závodily na trati ve vozících a vzadu na jezírku bojovalo pár lidí v řecké trojveslici s obřím oranžovým hadem. Typický den v táboře.

„Potřebuju si promluvit s Clarisse," prohlásila Annabeth.

Hleděl jsem na ni, jako by řekla *Potřebuju posvačit velkou smradlavou botu*. „Proč?"

Clarisse z Arésova srubu jsem zrovna nemusel. Byla to nepříjemná a nevděčná surová holka. Její otec, bůh války, mě chtěl zabít. Ona sama se mě pravidelně pokoušela rozmlátit na kaši. Jinak to s ní docela šlo.

„Na něčem jsme pracovaly," odbyla mě Annabeth. „Uvidíme se pak."

„Na čem jste pracovaly?"

Annabeth se podívala k lesu.

„Řeknu Cheirónovi, že jsi tady," slíbila. „Před tím slyšením si s tebou bude chtít promluvit."

„Před jakým slyšením?"

Ale to už klusala po stezce ke střelnici a ani se neohlédla.

„Jasně," zamumlal jsem. „S tebou je vážně bezva domluva."

Procházel jsem táborem a zdravil se s některými kamarády. Na příjezdové cestě k hlavní budově startovali Connor a Travis Stollovi z Hermova srubu pomocí drátů táborové terénní auto. Kolem prolétla Silena Beauregardová, hlavní instruktorka Afroditina srubu, a zamávala mi ze svého pegase. Rozhlížel jsem se po Groverovi, ale neviděl jsem ho. Nakonec jsem zašel do šermířské arény, kam obyčejně zapadnu, když mám náladu pod psa. Trénink mě vždycky uklidní. Možná proto, že mi šermování vážně jde.

Vešel jsem do amfiteátru a málem se mi zastavilo srdce. Uprostřed arény, zády ke mně se rozvaloval ten největší pekelný pes, jakého jsem kdy viděl.

Teda, už jsem viděl pár pořádných pekelných psů. Jeden, velký jako nosorožec, se mě pokusil zabít, když mi bylo dvanáct. Ale *tenhle* pekelný pes byl větší než tank. Netuším, jak se mohl dostat přes kouzelné hrani-

ce tábora. Zdálo se, že se tam cítí jako doma, ležel na břiše, spokojeně vrčel a žvýkal hlavu cvičného panáka. Ještě si mě nevšiml, ale věděl jsem, že kdybych vydal nějaký zvuk, vycítil by mě. Nebyl čas jít pro pomoc. Vytáhl jsem Anaklusmos a sundal peru víčko.

„Hrrrrr!“ vyrazil jsem. Mířil jsem nestvůře přímo na obrovskou zadnici, když se zčistajasna objevil jiný meč a zablokoval můj útok.

CINK!

Pekelný pes nastražil uši. „*HAF!*“

Uskočil jsem a instinktivně zaútočil na toho s mečem – šedovlasého muže v řeckém brnění. Odrazil můj výpad jako nic.

„Tak prr!“ houkl. „Příměří!“

„*HAF!*“ Pekelný pes štěkl, až se otřásla celá aréna.

„To je pekelný pes!“ vykřikl jsem.

„Je neškodný,“ prohlásil ten člověk. „To je paní O’Learyová.“

Zamrkal jsem. „Paní O’Learyová?“

Pekelná fena uslyšela své jméno a znova zaštěkala. Došlo mi, že nemá hlad. Byla rozčilená. Postrčila tu oslintanou, ožvýkanou figurínu k muži s mečem.

„Hodná holka,“ pochválil ji. Volnou rukou chytil panáka v brnění za krk a hodil ho k bariérám. „Aport! Dones Řeka!“

Paní O’Learyová vyrazila za kořistí, skočila na panáka, až mu rozmáčkla brnění. Začala mu žvýkat přilbu.

Muž s mečem se suše usmál. Odhadoval jsem ho na něco přes padesát. Měl krátké šedivé vlasy a šedou brad-

ku. Na takového postaršího chlapíka vypadal ve formě. Oblečený byl v černých horolezeckých kalhotách a bronzovém náprsním krunýři, připevněném na oranžovém táborovém tričku. Dole na krku jsem mu zahlédl divnou značku, nafialovělou skvrnku jako mateřské znamínko nebo tetování, ale než jsem stačil zjistit, co to je, přitáhl si popruhy brnění a znamínko zmizelo pod okrajem.

„Paní O'Learyová je můj mazlíček," vysvětloval. „Nemohl jsem tě přece nechat, abys jí vrazil meč do zadku, ne? Ještě by se lekla."

„Kdo jste?"

„Slibuješ, že mě nezabiješ, když odložím meč?"

„Asi ne."

Zastrčil meč do pochvy a napřáhl ruku. „Kvintus."

Potřásl jsem mu jí. Byla drsná jako smirkový papír.

„Percy Jackson," představil jsem se. „Za tamto se omlouvám – jak jste, ehm –"

„Jak jsem získal za mazlíčka pekelného psa? To je dlouhá historie, samé úniky před smrtí o vlásek a pěkných pár obřích žvýkacích hraček. Mimochodem, jsem nový instruktor šermu. Pomáhám Cheirónovi, když je pan D. pryč."

„Aha." Snažil jsem se nezírat na paní O'Learyovou, která odervala panákovi štít i s rukou a zatřásla s ním jako s házecím talířem. „Počkat, pan D. je pryč?"

„Ano, tedy… nastaly rušné časy. Dokonce i Dionýsos musí pomáhat. Vydal se navštívit pár starých přátel. Přesvědčit se, že jsou na správné straně. Víc bych asi neměl prozrazovat."

Pokud Dionýsos vážně zmizel, byla to nejlepší zpráva dne. Byl ředitelem našeho tábora jen kvůli tomu, že ho sem Zeus poslal za trest, protože pronásledoval nějakou lesní vílu, kterou neměl. Nenáviděl táborníky a snažil se nám znepříjemňovat život. Bez něj to mohlo být super léto. Na druhé straně, pokud i Dionýsos zvedl zadek a začal verbovat síly pro bohy proti hrozbě Titánů, pak už to musí být vážně nahnuté.

Po mé levici se ozvalo hlasité *BUM*. Bylo tam navršeno šest dřevěných beden, velkých jako piknikové stoly, a rachotily. Paní O'Learyová natáhla hlavu a rozběhla se k nim.

„Prr, holka!" okřikl ji Kvintus. „To není pro tebe." Zabavil ji bronzovým štítem, hodil jí ho jako plastový talíř.

Bedny poskakovaly a třásly se. Po stranách měly natištěná nějaká slova, ale kvůli mé dyslexii mi chvilku trvalo, než jsem je rozluštil:

RANČ TROJITÉ GÉ
KŘEHKÉ
NEKLOPIT

Dole stálo menším písmem: OTEVÍRAT OPATRNĚ. RANČ TROJITÉ GÉ NERUČÍ ZA POŠKOZENÍ MAJETKU, ZMRZAČENÍ A MUČIVĚ BOLESTNOU SMRT.

„Co je v těch bednách?" zeptal jsem se.

„Malé překvapení," odpověděl Kvintus. „Tréninková aktivita na zítřejší večer. Bude se vám to líbit."

„Hm, fajn," přikývl jsem, ale ta „mučivě bolestná smrt" se mi moc nezamlouvala.

Kvintus zas hodil bronzový štít a paní O'Learyová se za ním vydala. „Vy mladí potřebujete víc zkoušek. Když jsem byl kluk, takové tábory jako tento nebyly."

„Vy – vy jste polokrevný?" Nechtěl jsem, aby to vyznělo tak překvapeně, ale ještě nikdy jsem neviděl starého poloboha.

Kvintus se zasmál. „Víš, někteří z nás se *opravdu* dožijí dospělosti. Ne všech se týkají příšerná proroctví."

„Vy o tom mém proroctví víte?"

„Něco jsem zaslechl."

Chtěl jsem se zeptat, co *něco*, ale zrovna v tu chvíli zaklapala kopyta a do arény vklusal Cheirón. „Percy, tady jsi!"

Musel dorazit přímo z lekce lukostřelby. Přes triko s nápisem KENTAUR # I měl přehozený toulec a luk. Vlnité hnědé vlasy a vousy si na léto zastřihl a spodní půlku, což bylo tělo bílého hřebce, měl od bahna a trávy.

„Vidím, že ses už seznámil s naším novým instruktorem." Cheirón mluvil vesele, ale v očích měl neklid. „Kvinte, nebude vám vadit, když si Percyho vypůjčím?"

„Vůbec ne, pane Cheiróne."

„Nemusíte mi říkat pane," namítl Cheirón, ale znělo to jaksi potěšeně. „Pojď, Percy. Musíme toho spoustu probrat."

Ještě jednou jsem si změřil paní O'Learyovou, která teď žvýkala nohy panáka.

„No, takže zatím," rozloučil jsem se s Kvintem.

Když jsme odcházeli, zašeptal jsem Cheirónovi: „Kvintus mi připadá trochu –“

„Záhadný?“ doplnil mě Cheirón. „Nečitelný?“

„Asi tak.“

Cheirón přikývl. „Velmi schopný polokrevný. Vynikající šermíř. Kéž bych jen pochopil…“

Ať se chystal říct cokoli, zřejmě si to rozmyslel. „Všechno po pořádku, Percy. Annabeth mi řekla, že ses setkal s nějakými empúsami.“

„Jo.“ Pověděl jsem mu o boji na Goodeově škole a o tom, jak Kelli vybuchla do plamenů.

„Hm,“ zamyslel se Cheirón. „Ty silnější to dokážou. Ona neumřela, Percy. Jenom unikla. Není dobré, že se probouzejí démonky.“

„Co tam dělaly?“ chtěl jsem vědět. „Čekaly na mě?“

„Nejspíš.“ Cheirón se zamračil. „Divím se, žes to přežil. Ta jejich schopnost klamat… skoro každý mužský hrdina by se nechal okouzlit a sežrat.“

„Taky bych tak dopadl,“ přiznal jsem, „kdyby nebylo Rachel.“

Cheirón přikývl. „Je ironie, že tě zachránila smrtelnice, ale jsme jí za to vděční. To, co ta empúsa řekla o útoku na tábor – o tom si ještě musíme promluvit. Ale teď pojď, měli bychom se vydat do lesa. Grover tě bude chtít mít u toho.“

„U čeho?“

„U svého oficiálního slyšení,“ prohlásil Cheirón zasmušile. „Rada kopytnatých starších se právě sešla, aby rozhodla o jeho osudu.“